

UN MATÍ DE TARDOR

Si la memòria no em traeix, us vaig comentar un cop que hom no podia dir el que era la tardor si no havia tastat aquesta estació a la Garrotxa.

A finals d'octubre d'enguany vaig tornar-hi, amb motiu d'unes Jornades Europees de Micologia que es varen celebrar a la seva capital, Olot. La finalitat del congrés era estudiar els bolets de la comarca durant una setmana, tot fent sortides de camp pels diferents indrets de la zona: la Fageda d'en Jordà, Santa Margarida, Xenacs, Coll de Condreu, la Salut, el Far, etc. La realitat va ser una mica diferent del que esperàvem ja que, afegit a les pluges tardanes, varen fer quatre dies d'una tramuntana gregalada que ens ho va assecar tot.

El primer dia, quan vaig arribar a la fageda del Coll de Condreu amb el grup que jo guiava, vaig trobar un pràctic que ja en tornava: «No trobaràs *pa re*, està tot maleït pel vent», em va dir. «Jo avui ja m'acomio, això ja s'ha acabat per aquest any.» Vàrem continuar amb la xerrola una estona més, la típica conversa que tenen dues persones a les que no els apressa res. Em va dir que només coneixia aquella zona, on acudia cada temporada des que era petit. Em va comentar que el temps s'havia tornat boig, que ara plouia més a la costa que a la muntanya, i que s'hauria de plantejar seriosament baixar a caçar bolets per avall.

Vaig córrer amb el meu grup tot el matí per a poca cosa, més que tot amb la il·lusió que comportava passejar per la fageda que començava a enrossir-se, sentint sota els peus el carrisqueig de les fulles seques. Però com que els micòlegs ho collim tot, i ens conformem amb poca cosa, vàrem aconseguir recol·lectar 37 espècies. *Pas mal*.

Al vespre, tot sopant, vaig fer petar de riure els meus companys de taula. Tot i ser un tema poc adient al lloc on érem, els vaig explicar com de punyeteres les vàrem passar un meu germà i jo, de petits, la nit després de fer una sortida familiar a Santa Fe del Montseny. Havíem menjat per dinar un platillo de vedella amb bolets on hi havia peus de rata. A la nit, com que a la casa on passàvem els estius hi havia *overbooking* no recordo per quin motiu, ens varen portar a dormir a la casa del costat, la dels masovers. Durant la nit, les corripies varen fer acte de presència, i com que on dormíem no hi havia electricitat, i no vàrem poder trobar la comuna de cap manera, vàrem fer les necessitats per la finestra, aguantant-nos l'un a l'altre, com vàrem poder i amb perill de defenestrar-nos. Anys més tard vaig aprendre el rodolí que en Codina, metge de la Cellera de Ter i pare de la micologia gironina, va fer: «De peus de rata i manetes, no en mengeu que fan caguetes». Però a mi aquest coneixement em va arribar quan ja havia rebut.

I ves per on, com si fos un càstig del cel per parlar de certs temes en llocs poc adients, la nit següent d'explicar això als meus amics la vaig passar amb una gastroenteritis monumental i sense haver provat cap bolet per sopar.

L'endemà tenia fluixesa de cames i no vaig anar al bosc. Em vaig dedicar a passejar pels voltants dels paratges de la Deu i la Moixina. Va ser llavors quan vaig copsar la tardor amb tota la seva grandesa. Roures, plàtans, freixes, avellaners i trèmols es despullaven de les fulles ajudats per un lleuger ventijol. Aquestes queien a terra des de gran altura i, a contrallum, semblava talment una escampada de confeti a la sortida del gran casament que té la natura amb l'hivern cada temporada.

Vaig voltar pels camins que voregen els rierols i les bases que conformen el paratge, enmig d'un silenci només trencat pel curt refilar dels ocells hivernants i pel soroll de les fulles obrint-se pas fins a terra a través de les branques.

En el camí asfaltat vaig topar un avi, que en veure'm amb el *tupperware* que porto quan vaig pel bolet em va dir: «Que caces glans, noi? No n'hi ha *pa cap*: aquests roures no en fan.» Li vaig dir que no, que buscava bolets, però no em va contestar. No sé si és que era sord o és que em va prendre per boig. Ens vàrem acomiadar amicalment, jo mirant avall i ell enlaire.

MOWGLI

